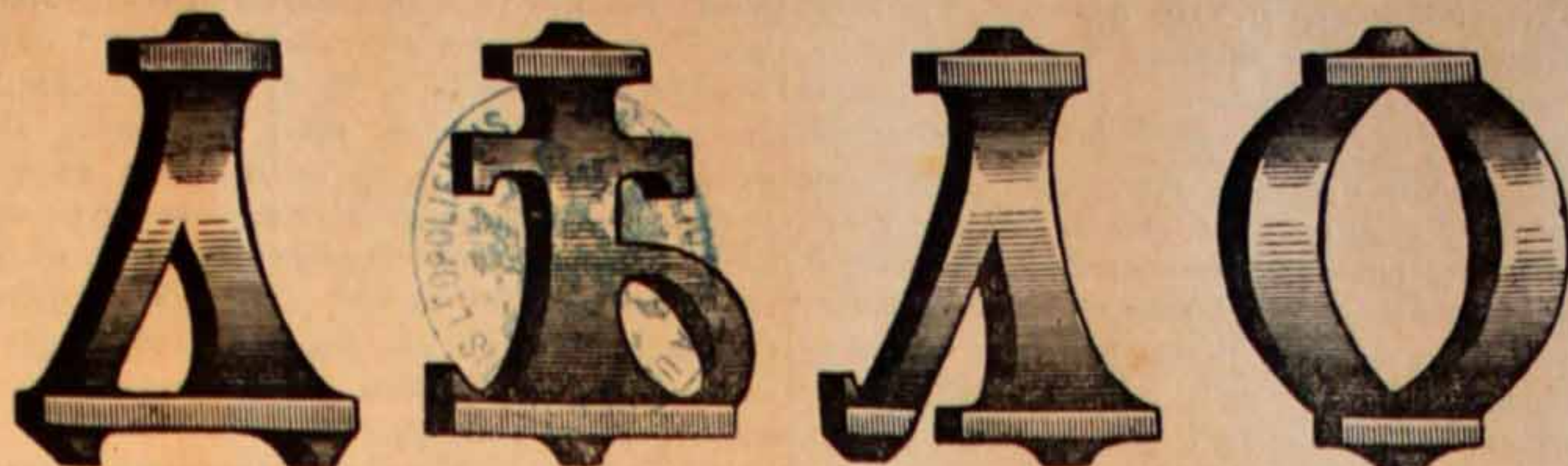

Выходитъ въ Львѣвъ що Середы и Суботы (крѣмъ рѣдкихъ свѣтъ) о 4-й годной пополуни. Литерат. додатокъ...

Предплата на „Дѣло“ для Австріи: Для Россіи на цѣлый рѣкъ . . . 8 рр. на цѣлый рѣкъ . . . 8 рр. на цѣлый рѣкъ . . . 8 рр.

ВІІ. Читателѣвъ въ Россіи просимо ма-ти на уважѣ, що въ вымовѣ л—li, ѳ—i, и (въ середнѣй и на концѣ слѣвъ)—ы, и (на початку слѣвъ)—i, ѳ (на початку слѣвъ)—vi.

По процесѣ о голову зраду.

Съ тяжкимъ, невыможнымъ болемъ прих-одитъ намъ дати ѳтповѣдъ на поставлене пы-танье: яко виявилась передъ судомъ та всѣмъ...

Чи виявилась народна идея нашоу Руси въ тѣмъ процесѣ?

Пѳдсудивъ, а именно тѣ найвидѣйшій — о. Наумовичъ, В. Площанскій и А. Добрянскій, про котрыхъ мы вже попередъ згаду-вали, — були безперечно Русини. И рѳдъ и становиле и долго пережиты лѣта, ба и въкѣ...

Чи такъ же оно сталося? Не годилось бы може на першѳмъ мѣсцѣ говорити про я-зыкъ, въ акѳмъ обласнались и оправдувались тѣ найголовнѣйшій зъ помятъ обжалованыхъ,...

вѣдати по руски. О. Наумовичъ мимо того ѳтповѣдавъ на польски. Ад. Добрянскій ѳт-повѣдавъ по нѣмецки. Не думаемо, щобы се сталося зъ трусливости або ad captandam benevolentiam...., якъ и не думаемо, щобы...

Чикъ подумали они надъ тѣмъ, до чого се веде такъ ихъ поступованье, якъ наслѣд-ства має оно для нашоу справы, въ акѳмъ свѣ-тлѣ выставлє еи передъ свѣтомъ? На чѣй жежъ...

Та кобы то еще на тѣмъ скѳнчилось! Щѳбы оправдати себе, для чого не говорить по руски а по польски, подавъ о. Наумовичъ, що буде мусѣвъ въ своей промовѣ говорити...

мы учимо и вчиносъ въ тѣмъ языкѣ не тѳлько въ народныхъ и середнихъ але и въ найвыс-шихъ школахъ, бо въ университетѣ, мы ба-жаемо и жадаемо для сего языка вступу до...

А годѣ намъ промовчати и тѣ языко-словий выводы, якъ въ дальшѳй розправѣ якъ разъ вѣзались до повышого заявлєня. Коли о. Наумовичъ узнавъ за ѳтповѣдне выводити...

А въ акѳмъ же цѣли? Чи може, щѳбы зведе-чати свой народъ, щѳбы надати ему силы и поваги? Чи може була згода хочѳбы у самыхъ пѳдсудимыхъ...

путаниця, яка безодня прѳпасти! Отъ мы вже стѳлько десяткѳвъ лѣтъ пращемо надѣ ѳтро-женьемъ и розвоємъ нашоу народности, не...

А до чогожъ се веде? Якій же языкъ хочете приѳнати? Може россійскій, до котрого не було смѣлости явно признатись, а котрого...

А чи не бачите онѣ той жары запропа-щеноу Руси Угорскоу, що такъ и слѣдомъ йде за Ад. Добрянскимъ и немѳвъ кличе роз-дирающимъ голосомъ: Varre, Varre, redde...

и языкъ и цѣлу народнѣсть руску и съ заложенными руками якъ та замочена бѣлиця дивитися, якъ малярщина цѣлы сотки тысяцѣвъ руского народа загорта на скръплене свого малярского элементу, вирывае руске корѣне зъ ирарускихъ земель и нащѣплюе ихъ зразами европейского азіятства! И посля такихъ плодѣвъ своєї дѣяльности, посля такои мипущности приходять А. Добрянскій до Галичини апостолувати такѣ жъ евангеліе „отрожденя“?!

Такажъ сама, а навѣть по части еще больша неяснѣсть, суперечнѣсть и путаниця понатій вывцалась и въ іншихъ, а именно церковныхъ, народныхъ и политическихъ выводахъ и проповѣдахъ высше згаданныхъ головныхъ подсудимыхъ. И се зовсѣмъ природно, бо коли схвильна и брудна голова основа народности, аи элементарне понятѣе що до языка и этнографичного становища, то та бруднѣсть мусить виявити свої наслѣдства и въ всѣхъ іншихъ отношеняхъ. Може найширше розпранявано о вѣрѣ — о православію, а однакожъ и навѣть еще годѣ сказати, за чий властиво стоять о. Наумовичъ, В. Площанскій, А. Добрянскій, — чи за православіемъ, чи за униєю? В. Площанскій заявивъ себе навѣть дуже горячимъ униїатомъ, що скѣлько мѣгъ, гаювавъ православій забаги другихъ. О. Наумовичъ разъ на разъ увѣрявъ, що єсть ширимъ униїатомъ, а уважае православному пропаганду лише яко переходу — яко демонстрацію не тѣлько для скръпленя униї, але яко средство пригорнути до униї троха чи не цѣлу Россію и весь православный Востокъ. Навѣть А. Добрянскій по всѣхъ теологичныхъ и историчныхъ выводахъ признавъ ширимъ униїатомъ, навѣть ширимъ исповѣдникомъ догмы о приматѣ папы и великимъ почитателемъ великихъ заслугъ римской церкви. Указати на становище шире-руске, на становище, котре наказує бути Русинѣмъ толерантнымъ для всѣхъ вѣроисповѣданъ, такъ якъ маємо не тѣлько Русинѣвъ униїатѣвъ и латиникѣвъ, але значно и то дуже значно бѣльшу часть православныхъ на Буковинѣ и Украинѣ, — Русинѣвъ якъ разъ такихъ самыхъ, якъ мы самі, — на те не стало чи часу, чи ѣтваги, чи пародного розуму политичного. Мы тѣлько жалѣли надъ Н. Шпундеромъ и Задускимъ, що выслушавши всѣхъ тыхъ заявленъ своихъ интеллигентныхъ братьевъ-прѣвдникѣвъ тѣлько й похитували головами, вже и в троха не знаючи, що єсть „вѣра отцѣвъ нашихъ“. Миго волѣ насувалося евангельске пытанье: „что єсть истина“?

А сей стѣлько окричаний и ославленный панславизмъ! Се жъ було найтяжше оружіе прокуратора, о нѣмъ троха чи не стѣлько говорилось якъ и про православіе, — а що вышло на дѣлѣ? Головнѣ подсудимыи о. Наумовичъ и А. Добрянскій признали себе панславистами — правда, — австрійскими, а не російскими, хочъ А. Добрянскій въ своемъ листѣ, писаномъ на диво до Адм. Мазура, ставить на чолѣ всѣхъ славянскихъ племенъ не династію Габсбургѣвъ а царя Россіи. Та якже выглядаетъ на дѣлѣ сей панславизмъ? Чи справдѣ въ нѣмъ такъ богато того духа „veslavosti“, про котрый такъ горячо говоривъ за Колларомъ о. Наумовичъ? Чи се той панславизмъ, що то єго такъ коротко, але такъ наглядно, такъ ясно и глубоко гуманно выспѣвавъ Тарасъ Шевченко словами звернення до Шафарика: „щобъ усѣ Славяне стали добрыми братьями и сынами сонца правды и еретиками оттавивши, якъ Констанскій еретикъ великій“...? Вжежъ здаєся на всѣмъ свѣтѣ и у всѣхъ людей буває сорочка близна кожуха. А якже се становище назначає сей устами о. Наумовича, А. Добрянского и В. Площанского проповѣдуваний панславизмъ — ось хочѣбы перше всего нашому власному народови рускому? Осъ переглянувши все то, що говорилось и зъ писемъ та печатныхъ кивчочокъ подсудимыхъ при розправѣ ѣтчитувалось про сей своеобразный панславизмъ, мы на велике диво и в згадки и в слова не почувли про нашъ власный народъ. Мы тѣлько и чули, якъ тамъ захвалюєся далеке, дуже далеке житѣе, гдѣсь мало що не коло самой Камчатки, мы чули неправдивы вѣсти про те, що народови въ далекой опѣвочни, на вкругъ и подалше Москвы дуже добре живєся, та за то нема тамъ и в згадки, и в слова про те, якъ то живєся нашимъ рѣдиньскимъ братьямъ на Украинѣ, тамъ гдѣ то на кievскихъ горахъ и вѣра наша настала и слава наша колѣсь розвивалась и сила нашего народа съ Туркомъ

Татаринѣмъ за свою волю боролаєся, гдѣ нашій найпершій книжки писались и колѣсь наша питоменна наука на всю Русь животворными струями розливалась, гдѣ ѣттакъ зновъ по догкихъ, догкихъ вѣкахъ пробысла перша зора нашего нового жита народного и своиятъ блескомъ, свѣтами своихъ ранихъ вѣщунѣвъ розбудила нашихъ Шашкевичѣвъ, Устияновичѣвъ, Головацкихъ, Борыськевичѣвъ, Могильницкихъ и др. — цѣлу нашу Галичину — и вызвала зъ ихъ грудей сей народный гимнь тогочасный галицкой Руси:

Оттѣкъ, Николаю (Устияновичу), Викриванскій (Брлати)
И веселать душу я сердце задрѣвають;
Оттѣкъ, Николаю, рускій омолоата
То въ голодъ то зъ тѣхъ матерей сѣвають:
Ажъ мило агадати, якъ то сердце бѣеа,
Коли зъ Украини руская нѣеа
Такъ мило-солодко вколо сердца вѣеа,
Якъ коло много дѣвкъ русленка...
(Маркіянъ Шашкевичъ.)

Тутже жъ сей мрачный панславизмъ и згадку забивъ про все те, мовбы мы й не знали и не вѣдали, що маємо свою рѣдну вєнку, своихъ рѣднихъ братьевъ, про котрыхъ перше всего треба поклоноватися. За тымъ мрачнымъ панславизмомъ нема смѣлости навѣть широй правды сказати, якъ се то жєся на дѣлѣ въ томъ далекомъ, Галичанами невиданомъ, а такъ захвалюваномъ „раю“. Нема смѣлости навѣть признатися, якъ то жалкуютъ собѣ галицкій эмигранты въ Холмщинѣ за тою „перайскою“ Галичиною, и тѣлько тишковитишникомъ у приватномъ листѣ до о. Наумовича подаєся ихъ стѣны, та що они „радѣбъ кождоу хвилѣ вернуться назадъ до Галичини, колибъ имъ тутка дали хочъ найлихшу капеланійку“, — а передъ свѣтомъ все таки славословитъ далекий рай и на всю мрачно-панславистичну скалю спѣваєся гимны хвалы. Нѣ! тутъ все а все обгортаєся нѣбъ то широкую и ширую любовью, тѣлько не те, що свое, найблизше, найрѣднѣйше! А коли згадаєшь, що сей самій мрачный панславизмъ не то позволяє, але навѣть наказуєвъ гимнь панславистамъ съ радостью витати р. 1876 заборону руского языка на Украинѣ и подиктуєвъ имъ прописати въ „Словѣ“ про сию заборону ось такы слова: „Русское правительство, узнавъ въ пропагандѣ такого (малорусского) языка стремленіе вредное для Руси въ народномъ и политическомъ отношеніяхъ, видѣлось принужденнымъ издати наведенное распоряженіе (заказъ печатати книжки въ рускомъ языкѣ), и оно, по нашему мнѣнію, имѣло къ тому такое же право, якъ не оспоримо его право противоѣствовать росширенію секты скопцовъ на Руси“ — слова, що навѣть въ устахъ врага мусятъ выдаться ѣгразливымъ цинизмомъ; — коли все те згадаєшь, чий же закрѣвывается сердце надъ такимъ заслѣпленемъ и понижуванемъ власнои народнои святинѣ? Такъ и пригадуются слова Шевченкова посланія:

„Славяне, Славяне,
Славныхъ прадѣдовъ великихъ
Правнуки поганай! —
И Коллара чптаєте
Изъ усей силы,
И Шафарика и Ганку
И въ славяно-филь
Такъ и претєсь, и всѣ мовы
Славянского люду,
Вѣсь зваєте, а своєи
Даєтъ Богъ!...“

Такъ само шкода булобъ пытати, якъ становище, яку ролю въ славянскѣй рѣдинѣ назначаетъ сей панславизмъ другимъ славянскимъ народамъ, якы права, яку волю и яку основу подає ѣтъ для ихъ народного, политичного, экономичного, литературного и въ загалѣ культурного розвою. Тымъ панславистамъ выдаєся великимъ щастьемъ и великою политичною мудростью, колибъ можна въ Европѣ здвигнути три величезныя царства, колибъ на чолѣ Славянъ станувъ одинъ всемогущій царь, котрого одно слово лякалобъ весь свѣтъ и звѣтало народы зъ лица землѣ. Зовсѣмъ не журячисъ про те, що въ Европѣ зовсѣмъ теперь не ходять о те, чи здвигати, чи не здвигати имперію на взѣрѣ римской имперіи, а що тутъ ходять о уладжене доброго жита и розвою народѣвъ, не огладоучисъ навѣть на те, що така имперія здвигнена грубою силою востного генія Наполеона I за першимъ подуемъ супротивного вѣтру на прахъ розсыпалась, — А. Добрянскій въ великоднѣмъ листѣ до Мазура ставляетъ такы дивовижный гороскопъ здвигнення трехъ величезныхъ абсолютныхъ царствъ, а именно всеславянского царства на чолѣ съ абсолютнымъ императоръ

ромъ яко идеалъ „воскрешена Руси“. Якы жєжъ духъ „veslavosti“ мѣгбы вѣтати у такой державѣ, але житѣе и чи булобъ жє житѣе для нашего народа у такой державѣ? Не вжежъ Славяне на те на свѣтѣ, щобъ на перекрѣствѣ всѣй истории и всему культурному поступови у такой имперіи шумити идеалу своего жита, щобъ всею тѣ одухи татарскыя своими руками здвигали великій асесвѣтій державы, гдѣбъ ихъ наново вчили султаньской и наполеоньской свободы?

Пѣдъ пару съ такимъ державнымъ идеаломъ иде те славословіє абсолютныхъ часѣвъ, але довелось въ часѣ розправы почувти зъ устъ первообжалованыхъ, а именно зъ устъ А. Добрянского. Невдоволенє зъ конституційного жита, а туга за абсолютизмомъ, а тенденція якъ червона нитка разъ на разъ вѣеся черезъ всѣ выводы и политичны гороскопы тыхъ панславяностѣвъ. Та противнѣсть до злагаєня свободы а прихильнѣсть до абсолютизму такъ велика, що она не лякаєся подати руки навѣть денунціаторству, збралася съ допосчиками на политичныхъ переступникѣвъ, одобрила слѣджене нигилистѣвъ и социалистѣвъ черезъ людей покликаныхъ до службы народнои, — а навѣть при розправѣ, устами А. Добрянского, апотеозувала такѣ дѣло яко добре и честне! Щожъ се? Чий же се не тяжка недуга, чий же се не упадокъ и то странний упадокъ? Требажъ памятати, що денунціаторство само собою вважаєся у всѣхъ честныхъ людей всѣхъ народѣвъ яко щось дуже поганого, дуже нечестного, ѣгразливого. Не входимо въ то, якы стремлена нигилистѣвъ чи социалистѣвъ, але фактомъ єсть, що навѣть самы кодексъ карной узнає ихъ провинны за политичны, а не звичайны. Можна засуджувати социализмъ и нигилизмъ, можна ними навѣть гдѣтись, можна нимъ противудѣлати, але чий денунціяція и слѣджене политичныхъ переступникѣвъ може вважатися дѣломъ честнымъ и похвальнымъ? А еще треба зважити, що та выразна и мовчлива похвала на такѣ денунціаторство, а навѣть солидаризованьє съ денунціаторскими дѣлами выхѣдить ѣтъ людей, котры самы жъ стаютъ передъ судомъ обвинены о политичну провинну, значить самы жъ такимъ чинѣмъ управляютъ другихъ на себе денунціювати, похваляютъ отже и тѣ денунціации Gazettey Narod., якы она писала въ часѣ процессу на подсудимыхъ, а противъ чого справедливо каждый честный человекъ мусѣвъ обуритися. А зважмо еще на конецъ, що се выхѣдить ѣтъ мужѣвъ, котры голосятъ, що вступаються за права и свободу своего народа, що протєстуютъ противъ кривды и гнету, що радѣбъ добути добра и волѣ народамъ! Якъ жєжъ се все дастся погодити разомъ и чи не слѣдую засоромнитися зядя такой путаницѣ вже не тѣлько понатій народныхъ политичныхъ, але и самыхъ понатій чести и приличности?! И посля сего всего складаєся всѣ тѣ миній великій идеѣ, стремлена и бажаня якъ жє вже непридатне оружіе „на жертвенику спѣснои ѣтчины“ и зываєся до згоды братнѣи не мовь бы въ ѣтпокутоване за тѣ пропащій идеалы! Ктожь тутъ име вѣру тымъ завѣрюванямъ, кто возьме се за правду а не за смѣхъ?

Справдѣ сумно, не высказано сумно робится на сердце, коли все те погадаємо. И жалъ и встыдъ и невымовный боль розрыває груди, коли споглянути на цѣлыи той образѣ, гдѣ не допытатися и не доглядитися и в яснѣи идеи, и в видной цѣлыи народнои. Спогляднѣмо еще разъ бачно на цѣлыи той образѣ и спытати: куда жъ се все веде, чого тутъ бажаетъ, до чого стремитса? Чи се не якийсь тяжкій ѣманъ, що завертає головы и веде на безпутя и пропасти, щобъ засадити насъ въ безвыходнѣмъ багнищѣ? Отъ тѣлько глянѣмо, якъ тутъ по тѣи дорозѣ що далше, тымъ болше все теряєся, затрачуєся: ѣткидаєся языкъ, а съ нимъ и найважѣйша основа нашон народности и наша сила культурного розвою всенароднои и нашй права здобуты въ Австрій на существованєе яко народѣ; за тымъ забуваєся на народѣ, на его долю, на его право до красшого жита, а нашъ яснѣй виднокругъ народного жита заступає якъсь темна хмара неуятныхъ и непонятныхъ стремленъ, забагѣвъ и безцѣльной кривды и демонстраційности, мрачный панславизмъ безъ слѣду правдивого, свободного жита всеславянского с. е. всѣхъ славянскихъ народѣвъ, туга за абсолютизмомъ и за якимсь политично невозможнымъ „великодержавіемъ“, гдѣ вже нѣякъ не допытатся и в волѣ и в долѣ власного народа... Щожъ се? Чи не тяжкій

ѣманъ? Чи жъ пристѣтъ зядя такого ѣманъ навѣтъ на нашу Русь стѣлаю такыма ѣтгоднѣи, стѣлько мучъ и терпѣнь? Чи жъ такы чинѣмъ не привакуєся нашѣмъ народу и ноги до холоднои скалы Бозаку, щобъ не него нацѣтали всѣкы орлы и шарпалы его ѣтборонне тѣло, — и чи навѣтъ тѣ миній великій идеѣ не суть тѣми звѣзды оромъ, что вкляють сердце нашего народа, клябуть ребра и шъють его живучу кровь?

Чи такою жє, — чи може и не може, — бути наша идея народѣ, що то жє жѣднѣ дѣти и житѣе и гараздъ и воступѣе панславянского народа? Чи она жє бытъ только панславяною, такою ѣгразливою, щобъ кождый чинаши ей, съ ѣгразивою и навѣтъ съ погоромъ и вертавъ ѣтъ свои лице и за тою погорзою навѣтъ не маетъ серия выслушати никакъ справедливыхъ жалѣвъ надъ нашими неба воинующими кривдыми?

И в во вѣки и в! Не єсть и не може бути такою идея народѣ, наша справа руска. Идея жє народѣа чиста и честна, свѣта и не скрѣпѣна, — наша справа руска справедлива, правдива и правдина. Вжежъ стане намъ стѣлаю такы щобъ во такы догкихъ лѣтахъ панславянскои борѣбѣ вывѣити нашу народѣа передъ свѣтомъ такою, щобъ всѣкы честныи чѣловѣкъ чѣловѣкъ ударикъ передъ нею; шыа стане намъ на стѣлько силы, щобъ шанувъ нашу руску справу такою ясною и пошанованъ, що всѣкы съ поважѣнемъ ухалять чѣловѣкъ передъ нею и скаже: се справдѣ борєя Русскій народѣа за свое житѣе, за свои права и свои права — чѣстѣ такому народѣ! Стане намъ силы, якъ мовлѣвъ за добрыхъ чѣловѣкъ Н. Головацкій, „пѣщати“ хочъ може до хоньки та пѣвненькимъ ходѣмъ, безъ шуму, безъ гора, съ легкомъ чѣловѣкъ, „зачумѣнѣма“ до моря вселюдского, культурного жита народного. Стане намъ силы зъ нашихъ груди выдѣбути стѣлько патриотичного огня, щобъ мимо всѣхъ невзгодъ остается шарпал Русинами и служити нашому народѣа всѣми нашими силами.

Тяжко, дуже тяжело и съ невымовнымъ болемъ прийшлоєся намъ розглядѣти нашѣй карной раны, нашу пласну тяжку недугу. Стѣткимъ жалѣмъ прийшлоєся намъ заявить слово потѣхъ высказати тяжкѣй и може не въ ѣттерикѣ слова правды. Глубокоєсть нашего бѣда и жало може кождый спѣзнати, кто чѣвъ любовью для своего рѣдинои народа, для рѣдинои добра. Але коли якъ коли, то теперь намъ право покликатися на всѣхъ обовязующѣ саду: *salus rei publicae suprema lex est*. Не иде намъ о личности, а о добро народѣа. Пора всѣмъ пѣзнати важность теперѣшної гадѣ, пора пѣзнати бѣды, поки чѣвъ, поки раны, поки можна, и станути на попу и вразъ съ нашимъ безсмертнымъ геніемъ ѣткликнутися по всѣй нашѣй рѣдинѣ кривды:

Подобѣте ширимъ сердцемъ
Велкѣ руины;
Розкуйтеся, братайтєся;
У чужѣму краю
Не шукайте, не шытайте
Того, что немає
И на небѣ, а не тѣлько
На чужѣму полѣ...
Въ своѣй хатѣ — своя правда
И сила и воля!

(Даливо вѣкъ.)

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫИ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъѣздъ цесаря Франца-Иосифа съ царицей Вильгельмною), котрый, якъ мы вже дописали, вступивъ въ среду въ полудне, подѣвъ вѣтъ камѣ поводе до высказаня своихъ позгладѣи значенєе того зѣѣзду и на ѣтношене обоимъ монархамъ, репрезентованыхъ зѣѣхашшими монархиями. Якъ давнѣйшими роками, такъ и теперь зѣѣзды цѣсарѣвъ австрійского и нѣмецкого жѣлаєса цѣтнѣваючою ознакою сердечной приязни и згоды мѣжъ Нѣмеччиною и Австрійю. Зѣѣзды два монархия въ Ишь не длѣтого, щобъ зачѣтъ для якой нибудѣ зѣтнѣи границы въ Европѣ, хочъ Нѣмеччина и Австрія мають свою Италію будыти безвѣднѣи а на слѣдѣи подобнои, — але нѣ, оба монархия мають цѣлыи удержане европейского жита, котрый цѣлѣнопей теперь зъ иной стороны. Австрійско-Нѣмеччина, хочъ якъ далеко она єсть отъ справы єгипетской, прѣдѣбъ не можутъ вывѣити участие приглядатию постановление Англіи и Гдѣнъ; хочъ ай в Берлинѣ ай въ Ишь не думає поведежувати англійскѣй вѣеа въ Египту, то прѣдѣбъ ту и такѣ ѣт

уть собь очей на неслѣдства, якъ могутъ розви-
нутись въ починающоися египетской войны. Уже
теперь проявилась колѣка разбѣ думка, що по
обпечено войны въ Египтѣ, Европа поступитъ
собь противъ Россіи по самоотверженному дого-
вору. Коли Англіійцы войскою здобудуть Египтъ,
тогда дипломатія муонитъ ихъ въ оттамъ выма-
гивувати — скажутъ недавно одинъ дипломатъ.
Якъ яко въ горѣ сказано, Австрія и Нѣмеччина
имаютъ задачу удержати европеѣйскій миръ. Отъ
нихъ же голонно залежитъ, бо они въ союзѣ ма-
ютъ до того силу. Вой прочй европеѣйскій державы
суть въ тепершій хвали прозваной, лишъ Авс-
трія и Нѣмеччина стоятъ разомъ. Розлучена мо-
гады мати сильнѣйшихъ противниківъ, але спо-
лучены могутъ ставити чело всякимъ ентуале-
льнымъ коалиціямъ, а щасливый случай довершивъ,
шо на выпадокъ нещастя они могутъ числити на
союзъ третей державы, о. с. Италия. Австрія при-
вильнѣйшихъ оботомельстввахъ въ Европѣ, будабы
уже загроженою державою, колибы стояла сама,
до союзъ съ Нѣмеччиною. Колибы не той со-
юзъ, то Австрія не малабы такого поважного
голосу и влияния въ вѣтанно ориентальномъ, якъ
насею сегодня; колибы не той союзъ, то Австрія
шо хваля мусѣлабы бути пригодована на колзико
чи то съ Англією, чи съ Россією задля своихъ
пощаговей и своего влияния на балканскомъ пово-
островѣ. Союзомъ съ Нѣмеччиною Австрія сего-
дня сильна и безпечна, а зѣздъ цѣсарѣвъ ав-
стрийскійго и нѣмецкаго въ Италъ отвержае трѣ-
валость и щарбѣтъ того союзу.

(Австрийскій министеръ финансовъ), дръ
Дуванскій оголошилъ результатъ финансовый зъ
першого пѣворку 1882. Чистый доходъ зъ посе-
реднихъ и непосредныхъ податковъ зъ першихъ
шести мѣсяцѣвъ о. р. выноситъ 127,419,392 ар.,
о 5,843,908 ар. болѣше, якъ минушого року въ
тѣмъ самимъ часѣ.

(Въ угорскій министерствѣ) наступила ои
въ дни мала криза. Министеръ коммуникацій
Орлоди подавъ до димисій въ причини нево
розумѣнія съ министромъ финансовъ Санарикъ,
котрый при укладѣ бюджету противновою выво-
дкимъ, по его думкѣ, жаданамъ министра коммуни-
кацій. Черезъ димисію Орлодіго тратитъ кабинѣтъ
угорскій одну зъ наилучшихъ адм.

(Нова організація цивильной администраціи
въ Босніи.) Дня 4 сернія оголошено въ Босніи
и Герцеговинѣ два урядовъ розпорядженія, подтвер-
жденъ цѣсарѣмъ, дотичающы реорганизаций цивиль-
ной администраціи въ окупованыхъ краяхъ. Перше
розпорядженіе обнамаче 12 §-вѣмъ говоритъ
о кружѣ дѣланъ цивильной адм. зъ кра-
ского шефа. На чолѣ цѣлоу войсковой и цивиль-
ной администраціи Босніи и Герцеговины стоятъ
шефъ краевой, подѣляющій собою министер-
ству. Шефъ краевой муонитъ бути зараломъ ко-
мандующимъ генераломъ; ему до помочи мають
бути придѣлені: одинъ генералъ для дѣлъ во-
сковыхъ и одинъ цивильный адм. для дѣлъ
цивильной администраціи; оба они подѣляютъ
лѣчно генераломъ шефовъ краевой. Адм. зъ
цивильной (потрымъ есть недавно именований Сербъ
угорскій, баръ Николаичъ) веде непосредно
цѣлу цивильную администрацію; шефъ краевой
имѣе въ розпорядженіи въ справлахъ цивильной
администраціи лишъ черезъ цивильного адм. зъ
шефа краевой, а той договоря передѣе ихъ до
перевѣденія цивильному адм. зъ шефа краевой.
Всякій именованъ урядникъ въ цивильной администраціи вы-
носуе шефъ краевой на предложеніи цивильного
адм. зъ шефъ краевой; той послѣдній предладе такъже ше-
фовъ краевой всякій внесена на отзначеніи уряд-
никѣвъ цивильныхъ, а шефъ предладе внесе-
ния цивильного адм. зъ шефовъ краевой. Цѣлу
адм. зъ шефа право въ потребѣ, самъ по-
дати справозданя до министерства, але му-
сетъ ихъ впередъ дати до перѣгляданя шефовъ
краевой, котрый може дати и свои указъ.
Въ случаю неспрсутности краевой шефа засту-
пятъ его въ цивильный адм. зъ шефъ придѣленъ
генералъ. Цивильный адм. зъ шефъ, бола
инструцій удрѣненыхъ министерствомъ шефовъ
кр., постановляе способъ дѣловодства въ кра-
евоу правительствѣ и въ войскъ цивильныхъ уря-
дахъ въ краю и має регуливати отношеня пово-
дливыхъ службовыхъ галузей и зверхностей въ
краю. Цѣлу адм. зъ шефъ повинтъ такъже яко засту-
патъ краевой шефа найменшу власть полиціи
и управленя всею службовоу безпечности; ему
итже подѣлаетъ весь корпусъ жандармеріи и другіе
органы безпечности. Поглядъ цивильного адм.
зъ шефа краевой брати подѣлу розвагу, и практич-
на такъже при розпорядженіи войскыхъ,
о собою се побрѣбно для удержаня спо-
кою и безпечности публичного або задля ня-
шого политическаго взгляду. Друге розпорядженіе,
постановляюще оботѣ дѣланъ краевой правитель-
ства для Босніи и Герцеговины и способѣ дѣло-
водства, обнамаче 5 §-вѣмъ. Правительство кравое
оказываетъ зъ трехъ розпорядныхъ отдѣлахъ: 1)
для внутрѣшней администраціи; 2) для справъ
финансовыхъ и 3) для судоправденія. На чолѣ каж-
дого зъ тыхъ трехъ отдѣлахъ стоятъ одинъ
директоръ. Все три директоръ суть зависимъ отъ
цивильного адм. зъ шефа; она мають перепорядку-
вати каждый въ своей resortѣ все розпорядже-
на и указамъ цивильного адм. зъ шефа. Все безъ вы-
ятку справозданя краевыхъ властей цивильныхъ
адм. зъ краевой правительства, а цивильный адм.
зъ шефъ подѣлаетъ ихъ бола содержаня директо-
рамъ трехъ рожиныхъ отдѣлахъ. Коли покляже-
требѣ спешнаго постановенія, дотичачи войскъ трехъ
отдѣлахъ краевой администраціи, то тогда може
цивильный адм. зъ шефъ озвѣстити войскъ трехъ
директорѣвъ на собою наряду; отъ самъ веде
предѣлительство. Протоколамъ таковъ наряду адм.

твусъ предладе кр. шефовъ, а шефъ въ отномъ
министерству. Цѣлу адм. зъ шефъ не ееть однакъ звя-
заный ухвами рады директорѣвъ. Каждый ди-
ректоръ веде справы своего отдѣла, ееть безпосо-
реднымъ настоятелемъ войскъ урядникѣвъ отдѣла,
отъ удрѣне имъ розпорядженія и наглядаетъ надъ
ихъ выповненіемъ, отъ наконецъ має власть дис-
циплинариу надъ цѣлымъ персоналомъ своего от-
дѣла и має право предладати цивильному адм.
зъ шефовъ внесена въ справѣ именованъ, перенесе-
нъ, отдаленъ отъ службы и нагороды подѣластныхъ
собь урядникѣвъ.

Мы подали майже въ полностью постановы
обоихъ розпорядженъ зъ 4 сернія, бо они даютъ
ясный образъ, якъ выглядаетъ теперь нова адми-
страція окупованыхъ краевъ и въ чѣмъ полягае
реформа, впровадена въ администраціи зъ ини-
циативы нового сольдного министра скарбу, п.
Калая. Въ загалѣ треба сказати, що колибы се
була вже вса реформа нового министра, то не
богато она зреформувала. Передовѣимъ не знати,
якъ приймутъ тую реформу Угры, котрѣ, якъ
звѣстно, на послѣдній сесіи сольдныхъ делегаций
голосиу вагу въ реформѣ администраціи въ оку-
пованыхъ краяхъ клали на тое, щобы войскове
правительство було переименованъ въ чисто цивиль-
не. Тымчасомъ бола новон організація, якъ ба-
чимо, головною и фактичнымъ управителемъ босній-
ско герцеговинской администраціи ееть шефъ кра-
евой, котрый конечно муонитъ бути командующимъ
генераломъ въ Сераевѣ. Долаво вправдѣ имъ цивиль-
ного адм. зъ шефа, але той ееть подѣластнымъ ему уряд-
никомъ, а навітъ не бытъ має заступати шефа кра-
евого въ его неспрсутности, але придѣленъ генералъ,
— зъ чого наглядно видно милитарный характеръ
правительствѣ. Въ основѣ рѣчи утвержденомъ уря-
ду цивильной адм. зъ шефа въ правительствѣ кра-
евоу, ичого не змінено въ дотерѣшней органи-
заціи административной, бо и до сего часу
шефъ краевой, генералъ муонитъ въ судоправденій,
финансовости и навітъ по части и въ адми-
страціи послужувати цивильными урядниками;
зміна ееть лишъ о отѣлоу, що администрація въ
особѣ цивильной адм. зъ шефа стала болѣше центра-
лизованна. Шо мѣрдадий шефы не уважали у-
мѣстнымъ змінити войскове верховне правитель-
ство въ Босніи на цивильное, се дотаетъ оправдати
фактомъ доверѣна шо придшеного повстаня. Але
не въ тѣмъ головна рѣчь, яко буде верховне
правительствовъ въ окупованыхъ краяхъ, чи вой-
сковое, чи бюрократично цивильное, бо булае такъ,
шо часомъ одно ровне другому. Але головна рѣчь
въ такѣмъ переведеніи реформы, щобы урядники
стыкающыяся непосредно съ народомъ, мала акте-
таке отворіе у народа, чтобы была переправде-
ный сириведливый розкладъ податковѣвъ и всякихъ
тигарѣвъ, чтобы була рѣвноправность войскъ иро-
повѣданъ и т. под. Се, новинаа бути дальша и
безпечна важкииша работа министра Калая, якъ
показана нама реформа верховной администраціи.
Зъ отновѣ подорожи Калая въ Боснію видно, шо
нарядѣ ватающій его торжественно, домагаею и-
меню такъже реформѣ. Подѣчасъ зды Калая до
Сераева оботунали нагле его воуъ издѣліи бандернъ
и почали кивати до министра: "Мы жадимъ
сириведливости, бо внакъе загине!" Калай
списавъ собь заралъ имена войскъ издѣліи, накла-
завъ выслати ихъ жаданя и обходитися съ ними
дуже по людному. При принятю Калая въ Сераевѣ
православный митрополитъ державъ до него
промова политическаго характера; промова митро-
полита була дуже выразна, ставила просто про-
граму, чого православный жители домагаются отъ
правительствѣ. Министеръ отповѣдѣвъ, шо бытъ знае
въ Босніи лишъ одну народность — боснійску,
але буде старатися удовлетвати такъже интересы
религійной и школьній каждого ироповѣданя.
Православный були зъ тов отновѣдѣ министра за-
доволенъ. Калай конференциямъ довший часъ съ ше-
фовъ краевыхъ и цивильныхъ адм. зъ шефовъ.

ЗАГРАНИЦА.

Франція. Нове министерство, котрого
складъ подали мы послѣднего разу, начало вже
свое удрѣженіе, але пріятелье его въ краю и за
границею зовоимъ не було для него пріхлалне и
заохочуюче. Лица нового министерства не має
анѣ одного имени, котре малобы политичне зна-
ченье и вагу въ дипломатіи. Президентъ кабинѣтъ
Даклеркъ ееть зъ заводу публичногого. Дак-
леркъ родился 1812 р., карієру свою розпочавъ
(1836 р.) яко корректоръ одной газеты; побѣдише
бувъ самъ редакторомъ и писавъ статьи экономи-
чскы. Въ 1848 р. зѣбавъ мѣромъ Парижа а отъ-
такъ министромъ финансовъ. Въ 1871 р. выбра-
ный послѣмъ до парламента проголосъ до рену-
близанского лѣнци и бувъ си вице-президентомъ.
Отъ 1875 р. ееть членомъ сенату.
Сербія. Король сербскій съ заимчивымъ по-
спѣхомъ реорганизуе армию на взорѣтъ арміи ав-
стрийской. До недавна сербскій оенцеры іздили
изъ студию до Нѣмеччины, а теперь правительствомъ
выслалъ ихъ до Австріи. Въ Вѣднн студиуютъ
сербскій оенцеры въ войсковыхъ закладахъ, въ
арсеналахъ и вартатахъ военныхъ. Король Ми-
ланъ прібрале въ недѣлю до Ишалъ и лично подѣ-
куе цѣсаревъ Франци-Иосифови за позволеніе,
щобы сербскій оенцеры отбувала студию въ Ав-
стріи. Такъже доставла нового оружія сербскій
арміи теперь пріятелье и неважомъ вся армія
сербскаа буде одностайно уоружена.
Египтѣ. Начальный командантъ англійской
арміи въ Египтѣ ген. Вольсей въ прібрале въ
четвертъ до Александры съ новымъ войскомъ. До
того часу было подѣ Александрію и Рамлѣтъ
52,000 войскѣвъ, а Вольсей прібралъ съ собою
4,000. — значить, теперь англійска армія числитъ

въ Египтѣ надъ 9000 воюка. Нема сумнѣву, шо
сего войска еще за мало и шо Англія пріише
новый транспортъ. Пола одного въдомостей ген.
Вольсейае буде ждати на дальшу присылку вой-
ска, а побла другихъ въдомостей заралъ маѣ
розпочати военну операцію противъ Араби-паша.
Перша задача генера ееть — бомбардованіе мѣста
Абукира, если она не подѣлаетъ Англіійцамъ.
Бомбардованіе того мѣста ееть конечно побрѣ-
нымъ для операціи англійской арміи, бо Абукиръ
однако дорога, куда Англіійцы могутъ дойти до
Каира и занятъ становище позаду позицій Араби-
паша подѣ Каеръ-ель-Дебаръ.
Туреччина. Султанъ выдавъ яраде, въ ко-
трѣмъ оголошуе на жаданя Англіи Араби-пашу
бунтѣвникомъ. Договоръ Порты съ Англією въ
справѣ турецкой военной интервенціи побѣтъ ан-
глійской, еще не доведеный до конца.

НОВИНКИ.

— Библиотеку "Народного Дома" упорядковано
уже наконецъ по трехъ лѣтахъ заходу. Книги
мѣстатъ въ трехъ комнатахъ, а ееть ихъ 8.382
дѣлъ въ 15.412 томахъ. Такъже инвентаръ и ка-
талогъ уже готовъ, та нема лишъ средотвѣтъ,
щобы открити библиотеку для публичного ужитку.
Здаво, шо такъ загално жождане открити би-
блиотеки слѣдуе доперва по убѣненою построена
церкви при "Домѣ Народномъ". Якъ звѣстно, би-
блиотека таа складаетъ зъ добротныхъ датковъ
русскон публвки, мѣжъ котроу щедрымъ жертво-
вателемъ бувъ бл. п. К. Качинскій.
— О. Иаана Наумовича зауспендувала митропо-
лича консисторія а sacris.
— Россійскіе жида-эмигранты, осталоі въ Бродлахъ,
будутъ съ концемъ перенся о. р. воу высправлен-
ій назадъ до Россіи, шо ухвалено оими днями
въ Вѣднн на нарядѣ чотырехъ комитетѣвъ для
эмиграціи жидѣвъ, имено вѣдннского, берлин-
ского, лондонского и французского. Ухвалено та-
коже не прінимати вже жадного нового эмигра-
ція подѣ опіку комитетѣвъ, а за границю высла-
ти лише тыхъ, котрѣ безусловно не могутъ по-
вертати до Россіи. До эмигрантѣвъ въ Бродлахъ
буде выдана прокламація, щобы до конца сернія
оуступили мѣсто.
— Мисіи духовній рѣшило устроивати священствово
деканату оскольного. Найблѣшн мисія отбудетъ
въ мѣстечку Козмоу.
— Министерствѣ просвѣты розбѣдало до дирекціи
гимназіи и школъ реальныхъ обѣщанья, въ ко-
трѣмъ пригадае на розпорядженіе, щобы не прін-
имати до першон класу ученика, котрый не у-
кѣнчивъ еще девати лѣтъ житя.
— Заявленя Вл. п. адъюнкта Іосефа Карачевского,
умѣнено поимше показе въ сполученю съ поперѣдъ
умѣненымъ заявленіемъ о. Григорѣвича, якимъ
то способомъ пріишла на свѣтъ злощастна отовна
"Русиновъ вѣрныхъ своей церкви и народови",
о котрѣй отѣлоко шумѣли польскій газеты. Чи
теперь "Gazeta Narodowa" скаже, шо и на п.
адъюнкта Карачевского була "agtopna pressya"
зъ русскон консисторіи, щобы запротестувавъ про-
тивъ сфалшованю его поднесу на отовну, котрон
не бачивъ на очі!
— Именована. Мих. Косевиць именованый
судію поимшымъ въ Делатинѣ, а Даміянъ
Савчакъ адъюнктомъ суду нов. въ Гусятинѣ.
— Стендлюю о. Мих. Понель въ суитъ 80 ар. рѣчно
одержавъ Кар. Понель, ученикъ другой класу на-
родной школы въ Галици. Стендлюю сю надавъ
самъ фундаторъ о. Мих. Понель въ Червельцѣ.
— Въ Червельцѣ розпочавъ для 8 л. с. м. про-
цѣсъ противъ владѣтелямъ добѣръ Саломони и
Иліи Лютингерамъ, котрымъ актъ обжалованъ за-
кляде, шо нарѣвнши довѣли на 1,553.000 ар.,
оголосили отѣтъ конкуретъ и наразили черезъ тое
своихъ вѣртелѣвъ на стругу, выносуку майже
половину ихъ майва. Предѣлателемъ въ тѣмъ про-
цѣсъ ееть посолъ Зота, совѣтникъ суду краевого,
а защитникомъ обжалованыхъ посолъ дръ Тома-
щукъ. Процѣсъ сей будетъ велику сензацию, бо
обжалованыхъ уважалъ все за миллионерѣвъ.
— Въ Богородчанѣ - мѣстѣ жиды побѣди одного
христианского хлопчину такъ тяжко, шо ледво
уратували его отъ смерти. Се була кара хлопч-
ий за те, шо убийтъ жидовску курку. Судъ выто-
чявъ жидакъ одлѣство. Жиды складаютъ яну на
одного дурноватого жидка.
— Зъ Лубовѣчъ подѣ Галичею пшуттъ намъ:
Лета смерти порывае у инѣтъ часѣмъ 2—3 дѣтъ
денно на "блонцию"; отъ трехъ недѣль вже зѣмши
30 дѣтъ умерло. Противъ хоробы нема средотвѣ,
а лѣкаръ зъ Станиславова пріишавъ лишъ одинъ
разъ на три тыжднѣ!
— Въ Острѣвчѣку, повѣта теревовельского, вы-
кресталъ на нашъ образъ днѣ 6 о. м. жидѣвск-
дѣвчина, Фрижа Вайсманъ, дочка арендара въ
Гужинѣ.
— Холерана смертельна проявилася въ Кієвѣ и
Кішинеѣ и въ окрестностяхъ тыхъ мѣст.
— Дрѣ Юліанъ Охоронича, бывший дѣцантъ лѣво-
ского университету, котрого партія Станчакѣвъ
выслера въ доцентуры и поставила була на его
мѣсто славетного фильософа дра Сироховского
(шо то самъ уступитъ, бо не малъ анѣ одного
слухача), перебувае теперь въ Парижѣ, где чу-
живайтъ занаси внакъе оцѣнили его талантъ и его
иждѣвности. После его методы роблятъ теперь въ
шнптатахъ парсонѣмъ пробы гипнотическаго вража-
ности; пробы тіа выказала мѣжъ хорыми 41%,
вражливыхъ женщинъ, а 28% вражливыхъ муж-
чинъ. Дра Охоронича мають поклаяти на про-
свѣторску катедру въ Дорпатѣ, а тымчасомъ надъ
нашымъ университетомъ буде залегати и дальше
"кромѣшна тѣмъ", бо уже въ иѣмъ говорятъ зъ

катедры люде волякихъ засадѣ, высшего "подѣ-
ру", та на жалъ дуже мале число людей, котрѣвъ
олавилося отроугою наукою и одушевляли своихъ
олухачѣвъ.
— Въ Краковѣ отбулася оими днями розправа
карна противъ шведскы Март. Кутневскому, ро-
домъ зъ Литвы, о забуреніе публичного спокою
черезъ розповооднованіе соціалитичныхъ бро-
шуръ межи войскою въ краковскѣмъ фортѣ ч. 12.
Кутневского заусуджено на 5 мѣсяцѣвъ взыницѣ
и 10 днѣвъ строгого арешту.
— Въ Сераевскій гимназіи, котра существе вже
третій рокъ, ходило сего року школьного 94 уче-
никѣвъ боснійскыхъ и герцеговинскихъ. При
конци року одержало 29 учениковъ степень от-
значаючій, а 51 учениковъ першу клячу.
— (Дрѣбный вѣтъ). Маршалокъ Зыбликевиць
повернувъ до Львова. — Король сербскій пріеде
въ недѣлю до Ишалъ. — На католицизмъ перей-
шовъ зъ жидовской вѣры дръ Грабъ, конципентъ
адвокатскій въ Рядѣ. — На кару смерти оказано
въ Хебѣ поимшымъ Ант. Керна, котрый власну
донку утопивъ въ рѣцѣ. — Въ Москвѣ зничивъ
пожаръ днѣ 3 л. с. м. много домовѣтъ; страты ве-
личезны.—Зъ Америки повернуло сими днями 42
жидовскихъ родинъ. — Въ Майданѣ, въ пов. го-
родецкомъ, забивъ селянина Луцъ Параякъ зъ
задростіи свою жінку Ирину. — Везувій бола
гадки знатокѣвъ буде незадовго выбухати. —
Каждый выстрѣлъ зъ пушки при здобуваню Алек-
сандрія стоить 200 фунтѣвъ штерлинговъ. —
Знаменитый польскій литератъ дръ Спалоничъ зъ
Петербурга, перебувъ два дни во Львовѣ, зъ отъ-
ки отѣхавъ въ дальшу подорож до Краоціи,
Дальмаціи, Босніи, Герцеговины и Черногоры.
— Зъ подѣ Снятына. Въ 57 ч. "Дѣла" подавъ
п. Павло Червельцъ Ильницькій, адвокатъ краевой
зъ Снятына, спростованье на мою дописъ умѣне-
ну въ 49 ч. "Дѣла". Поимше цѣле те спростова-
нше мѣстятъ въ собѣ повно неправды, тожъ я му-
шу на него отповѣсти. П. Ильницькій боронитъ
насамперѣдъ небыцику кс. Нивинского, а оттакъ
ажъ себе. Онъ возвеличуе пок. кс. Нивинского яко
такого, шо "своею працею опертю на мораль-
ныхъ подѣставахъ сиривади въ гармонію межи обо-
ма народностями, Русинами и Поляками, въ Сня-
тынѣ, шо за его житя нѣколи не була закодчена
тая гармонія и шо Снятынъ въ тѣмъ взглядѣ мо-
же посуджити яко примѣръ (!). Справдѣ, яко при-
мѣръ може послужити Снятынъ, — але яко якій
примѣръ, се побачитъ каждый зъ дописей зъ Сня-
тына, умѣненыхъ въ першѣмъ и другімъ рожи-
ку "Дѣла"! А яко ролю гравъ кс. Нивинскій
въ Снятынѣ, се було такъже описано въ "Дѣла":
кѣлько небыцикъ, — най ему Господъ Богъ про-
стити — напередѣдуваню Русиновъ-учителѣвъ,
якъ ихъ выганявъ зъ Снятына, якъ ужинавъ вся-
кихъ "моральныхъ" средотвѣтъ, щобы учитель,
Русинъ Т. не зѣбавъ на оталѣй посадѣ; дальше,
якъ ко. Нивинскій при конскрипціи насильно за-
писувавъ Русиновъ яко Поляковъ, противъ чого
мѣщане удавалася телеграфично до С. Е. министра
гр. Ташея и т. д., — а се все не давній часъ и
о тѣмъ каждый Русинъ не лишъ въ Снятынѣ, але
и въ цѣломъ краю знае, а не хоче того знати
лишь п. ада. Ильницькій! Вирочѣмъ чому п. Иль-
ницькій не выступивъ за житя ко. Нивинского
въ его оборонѣ або бодай яко адвокатъ не пора-
диль ему выточити "Дѣлу" процесъ правосый,
коли въ "Дѣла" дописувателѣмъ начивили отѣлоко
клявдѣ пок. кс. Нивинскому. — Дальше п. Иль-
ницькій замѣчае, шо дописувателъ зъ Снятына
не малъ права вглядати въ книги ухвалѣ
товариства касиногого, а то для того, шо
подавъ згадку о выключеню зъ товариства
касиногого инспектора окружного п. Говорку.
Признающе отверто, шо до товариства касиногого
не належу, бо сидичи на селѣ не мѣгомъ зъ
него користати, але я подавъ нагій фактъ, о котрѣмъ
и довідавъ въ мѣстѣ; вирочѣмъ не хочу
дальше порушати справы, бо она сама незабавомъ
выяснѣтся... П. Ильницькій не запѣнае великихъ
заслугъ бл. п. о. Кобринского, бывшего сотру-
дника и катихиза въ Снятынѣ, але хочъ же въ
Снятынѣ, далеко менше знае о тыхъ заслугахъ
покойного, якъ я, жиючи на селѣ. Пок. Кобрин-
скій за три лѣта въ Снятынѣ основавъ руску
читальню, котра дуже хорошо розвивалася, до са-
мой смерти давнѣ самъ до читальніи книжки и
газеты. Дальше завѣвъ пок. о. Кобринскій свѣтъ,
книжъ и отолчине мѣсто моглобы повеличатися;
онъ выучывъ мѣщанъ такъ основно нотного сви-
ду, шо минушого року, коли Преосв. св. Саль-
вестеръ пославъ въ Обертинѣ, то спѣва-
кы снитыинскій звернули тамъ на себе загалну
увагу. Неужможнымъ заходѣмъ пок. о. Кобрин-
ского належитъ завѣдати те, шо Нильсон,
монархъ дарувавъ муръ спаленю касарні на цер-
ковъ, котрон вже отъ 80 лѣтъ въ Снятынѣ не
було. Словомъ бувъ те мужи, котрымъ имъ горди-
мося и котрого памяте не загине мѣжъ нами! А
яко свою заслугу для руского дѣла покаже п.
Ильницькій, — чи хочъ належитъ до тей русскон
читальні, шо основавъ пок. о. Кобринскій?
— Въ другій покѣнѣ спростованя п. Ильниць-
кій переходить до своей личности и заявляе, шо
бытъ для того жадного руского подая до суду не
ниѣтъ, бо въ судѣ крѣмъ адъюнкта п. Гладко-
вича нѣкто по руски не уиѣе, а навітъ п. Глад-
ничко протоколу по руски не писавъ. Се мусянъ
съ цѣлоу рѣшучостію запречити, бо знаємо на
певно, шо въ судѣ снитыинскѣмъ крѣмъ п. Глад-
ничкогъ воу по руски читати и писати и если
яко руско подаванье пріеде въ судъ, то по руски
и рускими буваняи видѣсоу вырѣскъ. Вирочѣмъ
тепершіймъ начальникомъ суду п. Колесинскій,
мужъ правый и справедливый, не позволюды
улоадѣжувати рѣвноправный языкъ краевой.
Чому п. Ильницькій не подавъ анѣ одного эску?

